

सुखद नयाँ वर्ष

अन्त्यन्त तनावको वर्ष

यो समाप्त भएको वर्षमा मालिकलाई नै खतरा पार्ने विरामी भेल्ले परेको देख्न पर्यो। जुलाईमा, उहाँको जन्मोत्सव मनाइरहेको स्थान तिरुप्पुरबाट टाढा रहन मालिकको गम्भिर विरामीले उहाँलाई बाध्य पार्यो। उहाँले अगस्त १५ मा मणपाक्कममा आफ्नो राजिनामाको घोषणा गर्न विशेष भण्डाराको आव्हान गर्नु भयो। छोटो सूचनामा जम्मा भएका वीस हजार भन्दा बढी अभ्यासीहरूको उपस्थितिमा उहाँले उहाँको निर्णय परिवर्तन गर्नु भयो र ब्रदर कमलेशलाई प्रशासनिक बोझको भाग उठाउन उपाध्यक्ष मनोनित गर्नु भयो। त्यस पछि उहाँको शक्तिमा अत्यन्त सुस्त ढङ्गले सुधार आएको देखिन्छ।

पछिल्लो तीन महिनामा मालिकको स्वास्थ्य सुधार तर्फ निश्चित रूपमा अगाडि बढेको देखिन्छ। सुस्तरी, हामीले अक्सिजन सिलिण्डर भिकिएको तथा क्लिच चेयर छोडिएको देखेकाछौं। अहिले मालिकलाई आफ्नो हिड्ने लठ्ठीको सहायताले र आफ्ना सहयोगीको सहायता पुर्याउने हातको सहाराले हिडेको तथा ध्यान हल तर्फ गएको तथा मालिकहरूको फोटोमा माला लगाएको देखिन्छ। उहाँ आफ्नो कारमा यात्रा गर्नुभएको तथा आश्रममा गोल्फ कार्टप्रयोग गरेको देखिन्छ। उहाँ भारत भित्रको यात्रा पूनः शुरु गर्नेतर्फ कुरा गर्न थाल्नु भएकोछ। यसै बीचमा अभ्यासीहरूका समूहहरू निरन्तर रूपमा मणपाक्कममा आइरिहेकाछन् र मालिक तिनीहरूको लागि सत्सङ्ग गराउन सम्मिन्नु हुन्छ। उहाँ प्रशासनिक कार्य, ईमेलको पत्राचारको लागि प्रयाप्त समय र उर्जारहेको पाउनु हुन्छ।

गायत्रीमा गएपछि मालिकको स्वास्थ्यमा सुधारमा गति आएको देखिन्छ। उहाँ अचानकै सत्सङ्ग संचालन गर्न आश्रममा आउनु भएर सबैलाई अचम्भित पार्नु हुन्छ। उहाँको खानाको मात्रामा सुधार आएकोछ र उहाँको अनुहारमा अब पिडाको चिन्ह देखिदैन, यद्यपि उहाँ छिट्टै थकित भएको देखिनु हुन्छ।

केही मात्रै अगाडि, ब्रदर माधवको घरमा एउटा अभ्यासीले मालिकलाई भने “मालिक, अब देखि तपाईंलाई पिडा हुने छैन, तपाईंले धेरै पिडा उठाउनु भयो।” मालिक उल्लासित हुन भयो आफ्नो दाहिने हात उठाएर भन्नुभयो “तथास्तु” हामी प्रार्थना गर्दछौं र चाहन्छौं कि नयाँ वर्ष वसन्तको वहार मालिकको जीवनमा ल्याउनेछ र उहाँलाई सुस्वास्थ्य र खुशी प्रदान गर्नेछ।

मालिकको लागि नयाँ वर्ष गायत्रीमा सुरु भयो जहाँ मालिक विहान सबेरै उठ्नु भयो र आफ्ना परिवारका सदस्य तथा त्यहाँ उपस्थित अभ्यासीलाई शुभकामना व्यक्त गर्नुभयो। मालिकले सबै कुराहरू सबैरेगर्नुभयो किनभने उहाँ आश्रम गएर सबै अभ्यासीहरूलाई भेट्न चाहनु हुन्थ्यो। मालिक समय भन्दा धेरै छिटो आश्रम पुग्नु भयो। आश्रममा करिब ७५०० अभ्यासीहरू थिए। जब उहाँले आश्रममा प्रवेश गर्नुभयो वालवालिका तथा अभ्यासीको लामो लामले उहाँको स्वागत गर्यो र मालिकले सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो जुन पुरा एक घन्टासम्म चल्यो। सत्सङ्ग पछि मालिकले पूर्वाग्रहको विषयमा एउटा भाषण दिनुभयो जसको अर्थ हुन्छ ‘पूर्वनिर्णय’ र कसरी पूर्वाग्रह वन्न जान्छ किनभने हामी अरूको बारेमा मूल्यांकन गर्दछौं “किनभने जब म आफ्नो मूल्यांकन गर्दछु, मैले आफूलाई त्यस निर्णय अनुसार निन्दा गर्दछु। उहाँले भन्नुभयो” खुशी मानव जीवनको लक्ष्य होईन। मानवजीवनको लक्ष्य विकसित हुनु हो।”

सम्वाद पछि मालिक अडिटोरियमको भाग तर्फ जानुभयो। यद्यपि उहाँ अत्यन्त थकित हुनुहुन्थ्यो, उहाँले थुप्रै अभ्यासीहरूलाई भेट्नु भयो उपहारहरू आदान प्रदान गर्नुभयो, मिशनको विषयमा छलफल गर्नुभयो, वच्चाहरूको नामाकरण गर्नुभयो। मालिकले आश्रममा दिनको खाना खानु भयो र दिनको करिब १ बजे गायत्री तर्फ जानु भयो। फेरी साँझमा उहाँले फ्रान्स तथा स्विटजरलैण्डका अभ्यासीहरूलाई भेट्नु भयो जो त्यही साँझमा फर्किरहेका थिए। मालिकले उहाँको सबै युरोप भ्रमणको बारेमा कुरा गर्न सुरु गर्नुभयो

मालिकले “बाबुजीको अज्ञानताबाट ज्ञान र फेरि अज्ञानता” भन्ने विषयमा कुरा गरिरहनु भएको थियो। यी दुई अज्ञानताको बीचमा के फरक छ? पहिलो वर्गको ज्ञानता त्यो हो जसमा तपाईं केही कुरा जान्नु हुन्न र दोश्रो वर्गको अज्ञानता त्यो हो जसमा तपाईंलाई सबै कुराको ज्ञान हुन्छ तर तपाईं केही पनि जान्नु हुन्न। ज्ञान असिमित हुन्छ। तपाईं कहिले पनि ज्ञान समाप्त गर्न सक्नु हुन्न

अक्टुबर २०१२

अक्टुबर महिनाको पहिलो केही हप्तामा मालिकको स्वास्थ्यमा सुधार आइरहेको थियो र उहाँको विहानको नियमित कार्यतालिकामा फिजियोथेरापी, विश्राम र विहानको खाजा समावेश थियो सामान्यतया, उहाँको लागि समाचार पत्र पढिईन्थ्यो जब उहाँ विहानको खाजा खाईरहुनु भएको हुन्थ्यो । त्यसपछि, मालिक उहाँको ईमेल सम्बन्धी काम सुरु गर्नुहुन्थ्यो ।

अक्टुबर १२, शुक्रवार विहानको ९ बजेको सत्सङ्ग पछि उहाँ Dorm A मा आउनु भयो र पूर्वका अभ्यासीहरूसित भेट गर्नुभयो । उहाँले एउटा सम्वाद दिनुभयो त्यसपछि सबैको लागि सिटिङ्ग दिनुभयो ।

अक्टुबर १३ शनिवार कटेजको पूर्णनिर्माण सुरु भयो । कटेज भत्काईएको छ, र पूर्णनिर्माणको काम भईरहेकोछ । एक पटक दिउसोको खाना पछि, मालिक एक घन्टा भन्दा बढी समयको लागि कुरा गरिरहुनु भएको थियो । फ्रान्सका करिब १५ जना अभ्यासी उहाँलाई भेट गर्नआएका थिए । त्यहाँ एक महिला थिईन जसलाईमालिक पूरानै समय देखि सम्झनु हुन्थ्यो र जब मालिकले तिनको नाम लिनुभयो, ति बहिनी द्रवित भईन । मालिकले भन्नुभयो, जब हामी प्रेम गर्दछौं, हामी सम्झना गर्दछौं । सम्झनाको भौतिक पक्षको समेत एउटा यो प्रभाव हुन्छ कि हामी एउटा वास्ना सम्झन्छौं केही यस्तो कुरा जुन हामीले देखेकाछौं वा जसको बारेमा सुनेकाछौं र त्यो सम्झनाले त्यो कुनै एउटा घटनालाईवर्तमानमा ल्याउँदछ ।

अक्टुबर १४ आईतबार एउटा अभूतपूर्व दिन थियो जब मालिक ध्यान कक्षमा सत्सङ्ग संचालन गर्न तीन महिना भन्दा बढी समय पछि आउनु भयो र उहाँले एक घन्टा लामो सत्सङ्ग गराउनु भयो । त्यसपछि, उहाँ ब्रदर माधवको घरमा फर्किनु भयो, बाहिर बस्नु भयो, र ब्रदर संस्कृत काननले उहाँको सदा भै नियमित चयन अनुरूप भागवत गीताको अध्यायहरू आफ्नो व्याख्या सहित सुनाउने कार्य जारी राख्नु भयो ।

अक्टुबर २०, शनिवारको दिन मालिकको स्वास्थ्यको सुधारको क्रममा एउटा अर्को मिल स्तम्भ थियो जस्तो कि उहाँ एउटा मात्र सहयोगि व्यक्तिको साथ लट्टी टेकेर हिंडेर आउनु भयो । मालिकले ईरानबाट आएका बहिनी अभ्यासीहरूको एउटा समूहसित भेट गर्नुभयो । उहाँले तिनीहरूसित र हलमा उहाँका वरिपरि जम्मा भएका व्यक्तिहरूसित लामो समय सम्म कुराकानी गर्नुभयो । सबै व्यक्तिहरूले सबै व्यक्तिहरू माथि उहाँको कार्य सूक्ष्म र गहिरो स्तरमा भईरहेको महशुस गर्नसक्दथिए ।

मालिकले भन्नुभयो अरु आध्यात्मिक कार्यको कुरा आउँदछ, त्यसमा

कुनैसुरुआत हुदैन, कुनै अन्त्य हुदैन । काम सधैं चलिरहेको हुन्छ, र काम भविष्यमा पनि भईरहन्छ र वर्तमान यति धेरैकामहरू गर्नुपर्नेहुन्छ । यो सोच्नु अहंकारपूर्णकार्यहो कि अहिलेसम्म कुनैकाम भएको छैन । हाम्रो वर्तमानको कार्य हाम्रा पूर्ववर्तिहरूले गरेको त्यति धेरै कामहरूको माथिल्लो भागमा छ कि त्यसैले हामी यस कुरामा सावधान हुनु पर्दछ कि हाम्रो अहंले यो नसोचोस अहिलेसम्म त्यति धेरैकेही पनि भएको थिएन । यसको साटो हामीले विनम्रतापूर्वक र प्रेमपूर्ण ढङ्गले काम गरिरहुनु पर्दछ ।

एउटा साँझ मालिक केही मात्रामा मौसमबाट प्रभावित हुनुहुन्थ्यो र बाहिर निस्कनु भएन तथापि उहाँले ओमेगा स्कूलबाट आएका बालबालिकाहरूलाई भेटनु भयो जस्तो एउटा वाद विवाद प्रतियोगितामा दोश्रो पुरस्कार जितेका थिए । तिनीहरूलाई भेटदा उहाँ खुशी हुनुभयो, उहाँले तिनीहरूका कुरा सुन्नु भयो र तिनीहरूसित आफ्नो अनुभव वाँड्नु भयो ।

ब्रदर ए.पि. दुराईमालिकलाई भेटन आउनु भयो र उहाँ तमिलनाडुका विभिन्न केन्द्रहरूको हालसालैका भ्रमणहरूको बारेमा कुरा गरिरहुनु भएको थियो । उहाँले भन्नु भयो कि अहिले हामीहरूले देखिरहेको सबै तिरको विकास हाम्रो मालिकको अथक प्रयत्न र यात्राहरूको परिणाम हो, उहाँले यी सहर तथा केन्द्रको कति धेरैपटक यात्रा गर्नुभए होला । मालिकले भन्नुभयो कि जब एउटा मानिस करिब ३०,४० वर्षको हुन्छ त्यो समय यात्रा गर्न र यस्तो काम प्रभावकारी ढङ्गले गर्न सबैभन्दा राम्रो हुन्छ र त्यसपछि जब हामी वृद्ध हुन थाल्दछौं यस्तो यात्रा गर्दाको थकाई एउटा बाधा बन्न जान्छ ।

एक दिन मालिकले कटेज पूर्णनिर्माणको काम चलिरहेको हेर्न त्यसको वरिपरि जानु भयो त्यसपछि Dorm A मा सम्वाद दिन र सिटिङ्ग दिन जानु भयो, त्यहाँ अडिएर र अभ्यासीहरूसित समय विताउनु भयो ।

आश्रमको वरिपरिको यो साँच्चिकै लामो चक्करले मालिकको स्वास्थ्यमा दबाव पर्न गयो। उहाँ प्रस्ट रूपमा थकित देखिनु भयो र दिन भरी नै पिडामा रहनु भयो। साँझमा, मालिक स्वस्थ महशुस गरिरहनु भएको थिएन र चिकित्सकहरूले गरेको केही परीक्षणले यो तनाव र थकाईले मात्रै भएको भनेर देखायो।

अक्टुबरको अन्त्य तिर मालिकलाई केही जरो आएको थियो। साँझको अधिकांश भाग उहाँ औछ्यानमा नैसलाईन चढाएर बस्नु भयो र पछाडिको अडयाउने सायताले बस्न मात्रै सक्नु भयो। उहाँले कुरा गर्नु भएन र अत्यन्त सुस्त देखिनु भयो। मालिकले भन्नुभयो मलाई केही पनि खान मन लागिरहेको छैन। तर यी मानिसहरू मलाई खुवाँउदछन ताकि मैले केही कुरा खाएको निश्चित होस।

वैङ्गलोर सेमिनारको अवधिमा, ब्रदर कमलेशले मालिकलाई भन्नुभयो कि आश्रममा साँझमा भएको सत्सङ्ग अत्यन्त नै उत्कृष्ट र परालौकिक स्तरको थियो। मालिकले भन्नुभयो कि यो पक्कै पनि तयारीको कारणले गर्दा भएको हो जुन वैङ्गलोरका एक जना प्रशिक्षक सबै अभ्यासीहरूले सभामा आउनु भन्दा पहिले सिटिङ्ग लिएका थिए भनेर पुष्टी गरे। मालिकले भन्नुभयो “हो, यो सफाईको कारणले भएको हो। यो आवश्यक छ कि हामीहरू सबै जो मालिकलाई भेट्न मणपक्कम आश्रम आँउदछौं सिटिङ्ग लिएर आउँ ता कि हामी मालिकबाट त्यो उपहार प्राप्त गर्न सकौं जो उहाँ हामीलाई प्रदान गर्न सदैव तत्पर हुनुहुन्छ।

नवेम्बर २०१२

मालिकको स्वास्थ्य न्यून रहयो र खाईएको एन्टीवायोटिक्सहरूले उहाँलाई अधिकांश समय सुस्त र उघेको जस्तो बनाईरहयो। BIPAP मेशिन विना उहाँ राम्रोसित साँस फेर्न असमर्थ रहनु भयो। तर फोक्सोमा जम्मा भएको केही तरल पदार्थ हटाइए पछि उहाँको स्वास्थ्यमा स्पष्ट सुधार भएको देखियो। आन्तरिक संक्रमण रहेको सम्भावनालाई हटाउन CT scan समेत गरियो।

दिवाली भन्दा केही दिन पहिले ब्रदर भाष्करले विशेषरूपमा बनाईएको केही मिठाईहरू लिएर आउनु भयो। मालिकले यो कसरी बनाईनु पर्दछ भनेर सिकाउनु भयो, उहाँले भन्नुभयो। यो बनाउने व्यक्तिले यो पकाउदा चिसो हातले छुनु हुदैन यसले मिठाईको स्वाद छिट्टै नैविग्रिन्छ। उहाँले आफूले गर्ने सबै कामहरूमा पूर्णता प्राप्त गर्ने तर्फ उहाँको अटुट ध्यान स्पष्ट देखिन्छ।

नवेम्बर ९, शुक्रबारको दिन आश्रममा ब्रदर कमलेशले थुप्रै विवाहहरू सम्पन्न गराउनु भयो र त्यसपछि अभ्यासी जोडिहरू मालिकलाई भेट्न गए मालिकले सबैलाई सिटिङ्ग प्रदान गर्नुभयो। वहाँ

फिजियोथेरापी पछि घुम्नको लागि निस्कनु भयो र हलमा बस्नु भयो। जब केही अभ्यासीहरू वहाँको वरिपरि जम्मा हुन सुरु हुना साथै मालिकले आँखा बन्द गर्नुभयो र यस्तो देखियो कि उहाँले सिटिङ्ग प्रदान गर्न सुरु गर्नुभयो। उहाँ करिब तीस मिनेट पछि उहाँले आफ्नो आँखा खोल्नु भयो र सबैलाई शुभरात्री भन्नुभयो र भित्र जानु भयो।

पछि गएर यो साँझको दिन चर्यानै भएको छ कि उहाँ हलमा आएर बस्नु हुन्छ र जब अभ्यासीहरू उहाँको वरिपरि बस्दछन् मालिक उहाँको आँखा बन्द गर्नु हुन्छ। यस्तो पनि अवसरहरू थिए जब उहाँले “कृपया सुरु गर्नुहोस्” पनि भन्नु भएनन्तर अन्तमा समाप्त भयो मात्रै भन्नुभयो। एउटा साँझ, मालिक आफ्नो कोठामा फर्किनु भएपछि नागपुर केन्द्रबाट केही वालवालिकाहरू आएका थिए जो दुईदिन देखि उहाँलाई भेट्न कोशिस गरिरहेका थिए, तिनीहरू भित्र आए। त्यसमध्ये एउटाले भन्यो “मालिक, छिटो स्वस्थ हुनुहोस्। हामीहरू तपाईंलाई प्रेम गर्दछौं।” उहाँले यसको प्रत्युत्तर यसो भनेर दिनुभयो “हो, मलाई थाहा छ त्यही कारण हो कि म जिवित छु। जब मालिकले यस्तो भन्नुभयो, एउटा व्यक्तिले उहाँको अनुहारमा उज्यालो देख्न सक्दथियो।

नवम्बर ११, आईतबारको दिन मालिक उहाँको मोटर जोडिएको व्हिल चेयरमा आफू स्वयंले नै हाँक्दै आउनु भयो, मोडहरूमा सुविधापूर्वक नै चलाउनु भयो र स्टेजको माथि सजिलै चढनु भयो। जब मालिक ध्यान कक्षमा प्रवेश गर्नुभयो, सबै अभ्यासीहरूले आफ्नो हृदयमा प्रेम लिएर आफ्ना प्रियतम मालिकलाई खुशी र प्रेमका साथ ताली बजाएर स्वागत गर्न सुरु गरे। मालिकले सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो जुन एक घन्टा पाँच मिनेट सम्म चलेको थियो। दिवालीको दिनमा मालिकले आफू स्वस्थ नहुँदा पनि सत्सङ्ग गर्नुभयो। यो उहाँको दृढ ईच्छा शक्ति मात्रै थियो जुन उहाँले आफूलाई भेट्न आउने अभ्यासीहरूलाई भेट्दै रहनु भयो जो ठूलो संख्यामा उहाँलाई शुभकामना दिन आएका थिए। उहाँले पाँच मिनेटमा पचास जना भन्दा बढी अभ्यासीहरूलाई भेटनु भयो र भन्नुभयो “म थकित छु, मलाई विश्रामको आवश्यकता छ, अब बढी आगन्तुकलाई भेट्न सकिदैन। मध्याह्नमा उहाँले आफ्नो शयन कक्षमा अभ्यासीहरूको एउटा समूहलाई फेरी भेटनु भयो।

दक्षिण पूर्व एशियाका केन्द्रहरूका करिब तीस जना प्रशिक्षकहरूसित उहाँको भेट थियो। उहाँले तिनीहरूलाई सिटिङ्ग दिनुभयो र तिनीहरूलाई प्रशिक्षकको कार्य र अरू कार्यहरूको बारेमा एउटा अत्यन्त प्रभावकारी सम्वाद दिनु भयो।

मालिकले एउटा व्यक्तिले कामहरूलाई कसरी गम्भिरतापूर्वक लिनु पर्दछ र यदि हामी गहिरो रूपमा प्रवेश गर्यौं भने कुराहरू खुल्न थाल्दछन् र एउटा व्यक्ति कामबाट प्राप्त हुने लाभ देखेर अचम्भित

हुन जान्छ भन्नुभयो । एउटा सिटिङ्ग सुरूआत र अन्त्यको विषयमा मालिकले भन्नुभयो । एउटा व्यक्तिले केही कामको सुरूआत मात्रै गर्न सक्दछ । यो अन्त्य गर्ने काम उहाँको (बाबुजीको) हो ।

मालिकले एउटा व्यक्तिले कामहरूलाई कसरी गम्भिरतापूर्वक लिन पर्दछ र यदि हामी गहिरो रूपमा प्रवेश गर्यौं भने कुराहरू खुल्ला थाल्दछन् र एउटा व्यक्ति कामबाट प्राप्त हुने लाभ देखेर अचम्भित हुन जान्छ भन्नुभयो । एउटा सिटिङ्ग सुरूआत र अन्त्यको विषयमा मालिकले भन्नुभयो । एउटा व्यक्तिले केही कामको सुरूआत मात्रै गर्न सक्दछ । यो अन्त्य गर्ने काम उहाँको (बाबुजीको) हो ।

राती एउटा चलचित्र हेरे पछि, मालिकले 'मोरेकाली' एउटा दक्षिण भारतीय दही र भातले तयार हुने स्वादिष्ट खाना खानु भयो मालिकले यो सबैलाई बाँड्नु भयो र भन्नु भयो "यो मेरो स्वास्थ्यमा सुधारको चिह्न हो ।" जब मालिकको स्वास्थ्यमा सुधार भयो ब्रदर संस्कृत काननको गीता प्रवचन आईतबार सुरू भयो । महिनाको अन्त्य तिर मालिक बढ्दो रूपमा गतिशील हुनु भयो । उहाँ नियमित रूपमा बाहिर आएर घाममा बस्न समर्थ हुनु भयो र थुप्रै अभ्यासीहरूलाई भेट गर्न थाल्नु भयो । एउटा छलफलमा मालिक ति चित्रहरू हेरी रहनु भएको थियो । जुन ध्यानकक्षको मंचमा राख्नको लागि केही परिवर्तनको लागि सुझाव दिइएको थियो । उहाँ सबैबाट सुझावहरू प्राप्त गर्नमा विशेष ध्यान पुर्याइरहनु भएको थियो र भन्नुभयो "हामी यहाँ विचारहरू मन्थन गरिरहेका छौं ।" अन्त्यमा सबैबाट कुराहरू सुनि सकेपछि उहाँले यसलाई कसरी अगाडि बढाउने भनेर मार्गदर्शन दिनु भयो ।

अर्को एउटा घटना जसले मालिकको स्वास्थ्यमा सुधारको संकेत गर्दछ त्यो उहाँ आफ्नो टेक्ने लट्टीको सहायताले बाहिर आउनु हो । फिजियोथेरापिस्टले भने "मालिक तपाईंले आज मेरो दिनलाई धन्य वनाउनु भयो ।" र मालिकले उत्तर दिनुभयो यो तपाईंको प्रयत्नले मात्र सम्भव भयो । धन्यवाद ।

डिसेम्बर २०१२

डिसेम्बर महिनामा मालिकको स्वास्थ्यमा अझ बढी सुधार देखियो । उहाँले ध्यान हलमा आउन आईतबार गोल्फ कार्टप्रयोग गर्नुभयो र हलको मंचमा हिडेर जानु भयो । उहाँको लामो अस्वस्थता पछि यसरी उहाँ ध्यान हलमा यसरी आउनु भएको प्रथम पटक थियो । पहिलो हप्तामा लगातार पानी परिरहेको थियो र मालिकले कारमा जाने

प्रयास गर्ने ईच्छा गर्नुभयो ।

त्यसैले उहाँको साँझको फिजियोथेरापी सत्रको रूपमा उहाँ आफ्नो कोठाबाट मूलद्वारसम्म पूरै हिडेर जानु भयो र कारमा बस्नु भयो र कारमा बसेर बाहिरको एउटा सानो चक्कर लगाउनु भयो । यो स्पष्ट लक्षण थियो कि मालिक शारीरिक रूपमा राम्रो गरिरहनु भएको छ ।

एउटा साँझमा मालिकले एउटा डकुमेन्टरी 'The Revelation of the Pyramids' हेर्नुभयो । यो अत्यन्त सूचना मुलक कार्यक्रम थियो र यसमा ठूला पिरामिड तथा विभिन्न ऐतिहासिक निर्माणहरूको वर्णन गरिएको थियो । थुप्रै छलफलहरू भईरहेका थिए र मालिक परिवर्तन कसरी महत्वपूर्ण छ, ब्रह्माण्डिय कार्यहरू आदिको बारेमा कुरा गरिरहनु भएको थियो । जब एउटा व्यक्तिले सोधे यदि कुनै प्राकृतिक प्रकोप आइपर्यो भने हामीले के गर्नुपर्छ मालिकले भन्नुभयो "त्यस्तो अवस्थामा ध्यान गर्नु सबैभन्दा राम्रो उपाय हो, प्राकृतिक प्रकोप भई हाल्यो भने हामी त्यो सामना गर्न तयार रहनु पर्दछ ।"

प्रशिक्षकका उम्मेदवार केही व्यक्ति आए र मालिकलाई परिचय गराईए उहाँले जिस्किएर भन्नुभयो अब म ठीक भएँ मैले अब यो काम फिर्ता लिनु पर्दछ । जहिले देखि मालिक विरामी हुनु भयो ब्रदर कमलेश प्रशिक्षक बनाईरहनु भएकोछ ।

गायत्रीमा फिर्ता:

साढे पाँच महिनाको अन्तराल पछि मालिक गायत्रीमा फर्किनु भयो । घरमा फर्किए पछि मालिकले आफ्नो दैनिक दिनचर्या सुरू गर्नुभयो जस्तो सिटिङ्गहरू, प्रशासनिक कार्यहरू, आगन्तुकहरूलाई भेट, अनौपचारिक छलफल आदि आदि । मालिक दिनको खाना पछि करिब एक घन्टा पछि खाना खाने टेबुलमा नै कुराकानी गरिरहनु भएको थियो । उहाँ त्यस्तो धेरै कुराहरू सम्झिरहनु भएको थिएन जुन उहाँको अस्वस्थताको चरम बिन्दुमा भएका थिए र जब अभ्यासीहरूले भएको कुरा सम्झाउदा आश्चर्य व्यक्त गरिरहनु भएको थियो ।

एउटा अनौपचारिक छलफलको क्रममा मालिक इर्ष्याको बारेमा कुरा गरिरहनु भएको थियो, मालिकले भन्नुभयो धेरै मानिसहरू बाबुजीसित उहाँको सानिध्यको इर्ष्या गर्दथिए । त्यसैले एक जना भाईले सोधे के इर्ष्या ठीक हो ।

मालिकले भन्नुभयो "मैले बाबुजी महाराजलाई यो प्रश्न सोधेँ र उहाँले भन्नुभयो" होईन इर्ष्या हुनु वा डाहा गर्नु खराब कुरो हो । ➡

उहाँले थप्नु भयो, ईर्ष्याएउटा अतुलनिय पाप हो र त्यस्तो व्यक्ति छ जो ईर्ष्याले छ त्यसलाई सल्लाह दिने कुनैकुरा छैन । मुलतः ईर्ष्याको अर्थयो हो कि तपाईं मालिकको त्यो क्षमतालाईप्रश्न गर्नु हो जुन कुरा उहाँले अरूलाईदिई सक्नुभएको छ ।”

डा. ईच्चाक अडिजेजको भ्रमण

डा. ईच्चाक अडिजेज डिसेम्बर १० देखि १६ सम्म तीन दिन GST कार्यक्रम संचालन गर्न आउनु भएको थियो । एक दिन ब्रदर ईच्चाकले मालिकलाई मानवजातीको भविष्यको बारेमा सोध्नु भयो मालिकले भन्नु भयो यो राम्रो हुनेछ त्यसपछि अहिले अणु बमको डर विनाश आदिलाई उल्लेख गरेर फेरी जोड दिएर सोधे र मालिकले जवाफ दिनु भयो यो विनाश होईन । यो प्रगतिको लागि बाधा हटाउनु हो । त्यसपछि कुराकानी मालिक, ईश्वर, मालिक र कसलाई विश्वास गर्ने विषय तर्फ मोडियो र मालिकले भन्नुभयो “म आफ्नो मालिक, बाबुजी महाराजलाई विश्वास गर्दछु र ईश्वरलाई होईन र जस्तो कि सहज मार्गानुसार ईश्वरको मन छैन, र उनले ब्रह्माण्डको सृष्टि गरे र त्यस सृष्टि पछि उहाँको भूमिका समाप्त भयो ।” त्यसपछि मालिकले भन्नुभयो “त्यस्तो व्यक्ति जसले नियतिलाई मार्गनिर्देशन गरिरहेको हुन्छ, तिनीहरू आफूसवयले काम गर्न सक्दैनन् तर तिनीहरूलाई पृथ्वीमा मालिक जस्तो व्यक्तिको आवश्यकता पर्दछ जसको माध्यमद्वारा उनले काम गर्दछन् । त्यसपछि ब्रदर ईच्चाकले सोध्नु भयो प्रेममा किन डर हुन्छ । मालिकले भन्नुभयो “यसको एउटा मात्र कारण हो कि हामी दिन सक्दैनौं । दिन होस्, दिई राख्नु होस्, त्यसपछि डर हराएर जान्छ ।” उहाँले थप भन्नुभयो “दिनु होस् त्यसपछि तपाईं दिनको लागि भन् थप कुरा पाउनु हुन्छ । म यसको सुनिश्चित गर्दछु ।”

डिसेम्बर १६ आईतबार, मालिकले भारखण्डबाट आएका अभ्यासीहरूलाई आफ्नो निवासमा भेटनु भयो जो उहाँलाई भेटेर परिर्खरहेका थिए । त्यसपछि उहाँले आश्रममा सत्सङ्ग संचालन गर्नु भयो र पदाधिकारीहरूको लागि आयोजना गरिएको डा. ईच्चाकको कार्यक्रममा भाग लिनु भयो प्रशिक्षकको कार्यको उल्लेख गर्दै उहाँले भन्नु भयो तिनीहरूलाई जिम्मा दिइएको अभ्यासीहरूको आध्यात्मिक यात्राको अवलोकन गर्न सुविधा प्राप्त गरेका हुन्छन् । प्रशिक्षकहरू अभ्यासीको उद्धारको लागि नर्कसम्म पनि जान तयार रहनु पर्दछ, उहाँले भन्नुभयो ।

डिसेम्बर २३, आईतबारको दिन मालिकले आठ वटा विवाह गायत्रीमा सम्पन्न गर्नुभयो क्रिसमसको दिन उहाँले आश्रममा सत्सङ्ग संचालन गरेर अभ्यासीहरूलाई चकित पार्नु भयो । सत्सङ्ग पछि उहाँले कटेजको पूर्णनिर्माणको आफ्नो नियमित निरिक्षण गर्नुभयो र अडिटोरियम बलकतर्फ जानु भयो । उहाँले क्रिश्चियन पृष्ठभूमीबाट आएका विदेशी तथा भारतीय अभ्यासीहरूलाई बोलाउनु भयो र तिनीहरूलाई उपहारहरू दिनु भयो ।

डिसेम्बर २३, शनिबार लगातार पानी परी रहेको थियो, तर खराब मौसम हुँदाहुँदै पनि उहाँ आउनु भयो एक घन्टासम्म सत्सङ्ग संचालन गर्नुभयो तत्कालै त्यसपछि गायत्री तर्फफर्किनु भयो । साँझमा गायत्रीमा सिटिङ्ग पछि उहाँले केही अभ्यासीहरूबाट उपहार ग्रहण गर्नुभयो सिस्टर अल्ला ब्रदर ईगोरले संसारको दोस्रो सबै भन्दा अग्लो रूखको ठूलो तस्वीर लिएर आएका थिए जुन क्यालिफोर्नियाको सिकोईया रूख थियो र उनीहरू मालिकलाई व्याख्या गरिरहेका थिए कि त्यो रूख जति बढो हुदैगइरहेछ, भन्नुभन्नुवलियो हुदैगइरहेछ र तिनिहरूले कमाना गरे कि मालिक पनि त्यहि ढंगले भन्नुभन्नु वलियो हुदैजानुहोस । त्यसपछि तिनीहरूले उहाँलाई जाडोका केहि कपडा उपहार दिएर भने कि उहाँ भन्नुभन्नुवलियो हुदैजानुभएकोले उहाँलाईति कपडाहरु रुस तथा सतखोल जान आवश्यक पर्दछ र मालिक हाँस्नुभयो र ति उपहारहरु उदारतापूर्वक स्वीकार गर्नुभयो ।

“डिसेम्बर ३१ तरिख को राती सुत्न ओछ्यानमा जानु अगाडि एउटा अभ्यासीले मालिकलाई भने मालिक हामीले यस वर्षपाएको सबैभन्दा ठूलो उपहार यो हो कि तपाईंले सामना गर्नु भएको आफ्नो अस्वस्थताबाट उठेर हामी छेउ फर्किनुभयो । ” र मालिकले जवाफ दिनुभयो “म सित भएको सबैभन्दा ठूलो उपहार यो हो कि तपाईंहरु सबै मेरो छेउमा हुनुहुन्छ । ” यो अत्यन्त भावुक क्षण थियो र त्यस पछि मौनता छाएको थियो । मालिकले सबैलाईनयाँ वर्षको खुशीको शुभकामना दिनुभयो र सुत्न जानुभयो ।

नेपालमा सहजमार्गको शुरुवात (क्रमशः)

त्यस पश्चात शनिवारको सामुहिक ध्यान नियमित हुँदैगयो र सन् २००० सम्म त्यहि घरमा नै ध्यान भयो । सन् २००० कैमध्य तिर ध्यान केन्द्र सिनामंगल सारियो । त्यहाँ एउटा चार तल्ले आधुनिक घरको चौथो तल्लामा १ ठुलो कोठा, २ वटा सानो कोठा, १ वटा किचेन, २ वटा ट्वाइलेट सहितको करिब ५०० स्क्वायर फिटमा बनेको फ्ल्याट तथा करिब ४०० स्क्वायर फिटमा दाजु दानी चन्द्र र दिदी कमला चन्द्रबाट मिशनको प्रयोगको लागि प्राप्त भयो । सो फ्ल्याटमा करिब १८ X १५ फिटको कोठा ध्यानको लागि प्रयोगमा ल्याइयो तथा बाकि २ कोठा मध्ये ठुलो कोठालाई पुस्तकालय बनाइयो र त्यस बेला सानोकोठामा एक जना अभ्यासी परिवार बस्दथे र उहाँहरूले नैसिनामंगल स्थित काठमाडौं सेन्टरको सरसफाइ तथा कौसीमा लगाइएको फुल विरुवाहरूको हेरचाह गर्नुहुन्थ्यो ।

त्यस पश्चात काठमाडौं सेन्टरमा प्रत्येक महिनाको पहिलो शनिवार दिनभरिको कार्यक्रम अर्थात फुल डे कार्यक्रम गर्नथालियो । त्यस ताका दिनभरि बस्ने अभ्यासीहरू दुईचार जना मात्र हुन्थे । त्यस बेला शनिवारको बिहान ९ बजेको सामुहिक सत्सर्गमा करिब १५ देखि २० जना अभ्यासीहरू हुने गर्दथिए । अभ्यासीहरूले व्यक्तिगत सिटिंगको महत्व पनि बुझ्न थाले र प्रशिक्षकसँग समय लिएर विहान र साँझ व्यक्तिगत सिटिंग लिन

जान थाले ।

यसैताका नेपालगञ्जमा पनि प्रशिक्षक दिदी उषा शाहको घरमा शनिवारको बिहान ९ बजेको सामुहिक सत्सर्ग हुने गर्दथियो । त्यस ताका त्यहाँ श्रद्धेय बाबुजी महाराजको समयका अभ्यासीहरू जो नेपालगञ्जमा बसोबास गर्दथिए तिनिहरू पनि नेपालगञ्ज सेन्टरसँग जोडिन पुगे ।

अभ्यासीहरूले भण्डाराहरूमा भाग लिन जान थाले, बाबुजी महाराजको सत वार्षिक कार्यक्रम, सन् २००२ मा मालिकको जुलाई २३, २४ र २५ मा मणपाक्कममा भएको जन्मउत्सव, सन् २००५ मा तिरुप्पुरमा भएको अप्रिल ३० को मिशनको डाइमण्ड जुबली कार्यक्रम, सन् २००६ मा हैदराबाद को जुलाई २३, २४ र २५ को कार्यक्रम, सन् २००७ को तिरुप्पुरमा भएको जुलाई २३, २४ र २५ को कार्यक्रम, त्यसैगरि मालिकको उपस्थितिमा भएका विभिन्न कार्यक्रममा अभ्यासीहरू जान थाले । सन् २००५ मा तिरुप्पुरमा भएको अप्रिल ३० को मिशनको डाइमण्ड जुबली कार्यक्रममा पनि काठमाडौं नेपालगञ्ज सेन्टरहरूका निकै अभ्यासीहरूले भाग लिएका थिए । अभ्यासीहरू नेपाल नजिकका भारतको लखनउ, सिलिगुडि, कोलकाता, दिल्ली आदि ठाँउहरूमा भएको भण्डारामा भाग लिन जान थाले र त्यसबाट लाभ लिन थाले ।

(क्रमशः)

विराटनगर सेन्टरमा भएको प्रशिक्षक मिटिङ्ग :

ब्रदर अजयले विराटनगर सेन्टर आउने बारे जानकारी दिनुभयो र प्रशिक्षक मिटिङ्ग पनि गर्ने सल्लाह भयो । हामी दुईब्रदर निरञ्जन र म विहवार नोवेम्बर १ तारिखका दिन विहान काठमाण्डौ छाड्यौ र हेटौडा हुदै विराटनगर राति करिब ७ बजे पुग्यौ। ब्रदर कमलजीले हाम्रो बस्ने व्यवस्था आफ्नो घरमा नै मिलाउनु भएको थियो । करिब ५०० कि. मी को यात्रा गरि हामी विराटनगर पुगेका थियौ । विचमा हामी बस्तिपुरमा, ब्रदर निरञ्जनको पुस्तेनि घर रहेको गाँउमा पसेका थियौ र त्यहा सेन्टर खोल्ने योजना रहेको थियो र केहि परिचित जिज्ञासुहरुलाई मिशनको पुस्तकहरु वितरण ६ महिना पूर्व नै भएको थियो । साँझ व्यक्तिगत सिटिङ्गको कार्यक्रम भयो र भोलि विर्तामोड जाने कार्यक्रम तय गरि आफ्नो नियमित सफाई गरि सुत्थौ ।

हामी दमक हुदैभापा, विर्तामोड लाग्यौ । त्यहा ब्रदर घनश्यामजीले विर्तामोड सेन्टरमा केहि अभ्यासीहरु जम्मा गर्नु भएको थियो उनीहरुलाई पनि व्यक्तिगत सिटिङ्ग दिने कार्य भयो । ब्रदर अजय बाबु सहित ४ जना व्यक्ति ब्रदर शुशील, ब्रदर कर्णेल यशवन्त सिंह, ब्रदर प्रशान्त, ब्रदर राहुलको आगमन भयो । भन्सारको कागज बने पछि हामीहरु सबै विराटनगर तिर लाग्यौ र करिब २ घण्टा ३० मिनेटमा हामी विराटनगर पुग्यौ । बस्ने व्यवस्था गरिएको थियो । सबैलाई भोक लागि सकेको थियो र करिब साढे आठ बजे केहि स्थानिय अभ्यासीहरु सहित सबैजनाले साथमा भोजन गर्नु । भोजनको बेलामा ब्रदर अजयसँग मालिकको स्वास्थ्य बारे पनि जिज्ञासा राखियो किनकि उँहा भरखर मणपाक्कम आश्रमबाट आउनु भएको थिए । उनले मालिको स्वास्थ्य ठिकै रहेको जानकारी गराउनु भयो ।

खाना पश्चात अजय बाबुले सबैप्रशिक्षकहरुलाई भेला गरि प्रशिक्षक मिटिङ्ग गराउनु भयो, मिटिङ्गमा उपस्थित सबैलाई उहाले प्रशिक्षकहरुको जानकारीको लागि ट्याण्ड आउट दिनुभयो र उक्त ट्याण्ड आउट पढेर केहि प्रश्न छ भने सोध्न भन्नु भयो ।

ट्याण्ड आउटमा सिटिङ्ग के हो, व्यक्तिगत सिटिङ्ग के हो, दिनमा कति पटक व्यक्तिगत सिटिङ्ग दिन सकिन्छ, व्यक्तिगत सिटिङ्ग को बारे अभ्यासी वा प्रशिक्षक कसले निधो गर्ने आदि र त्यसमा सफाईप्रक्रया, व्यक्तिगत सिटिङ्गको महत्वबारे तथा व्यक्तिगत सिटिङ्ग दिने निर्देशन पनि उल्लेख रहेको थियो । त्यस मिटिङ्गमा ब्रदर अजयले उँहाले निम्न कुराहरुको सुझाव दिनुभयो,

- उहाले आफ्नो सेन्टरको चाँडो विकासको लागि मालिकसँग प्रार्थनागर्नुपर्नेमा जोड दिनुभयो । त्यस पश्चात उँहाले निम्न कुराहरु टिपाउनु भयो ।
- विराटनगर सेन्टरको नोभेम्बर १५ देखि जुन ३० सम्मको पात्रो बनाउन सुझाव दिनुभयो ।
- सिलिगुडि आश्रम तथा कोलकाता आश्रम जान अभ्यासीहरुलाई प्रेरित गर्नभन्नु भयो ।
- होम ग्यादरिङ्ग गर्नसुझाव दिनुभयो ।
- पुज्य मालिकले दिनुहुने शुक्रवारको नौ बजे संसार भरि नैदिने लामो दुरीको सिटिङ्गमा बस्न सल्लाह दिनुभयो ।

सेन्टरहरुमा मिशनको CD/DVD देखाउन सुझाव दिनुभयो र त्यसबाट अभ्यासीहरुले आफ्नो मालिकलाईदेख्न र सुन्न पाउनु हुन्छ, भन्नु भयो र त्यसबाट आध्यात्मिक लाभ प्राप्त हुन्छ, भन्नुभयो ।

CREST खड्कपुरमा त्यस ताका युवाहरुको प्रशिक्षण कार्यक्रम हुदैथियो त्यसमा इच्छुक युवाहरुलाईभाग लिन सूचीत गर्न भन्नुभयो । त्यस पछि ब्रदर अजयले छोटो सामुहिक सत्सङ्ग दिनुभयो ।

त्यतिकैमा रातिको १२ बजि सकेको थियो । विहान ६ बजे भेला हुने भनि सबै आफ्नो कोठा तिर लाग्यौ। हाम्रो कोठामा नै प्रशिक्षक मिटिङ्ग भएकोले हामी नित्य सफाई ध्यान गरि त्यहि कोठामा सुत्थौ ।

करिब ५० जना अभ्यासीहरु प्रतिक्षा गरिरहेक थिए । ब्रदर अजयले सामुहिक सत्सङ्ग ठिक ७:३० बजे संचालन गर्नु भयो । सत्सङ्ग पश्चाते व्हिस्पर्सफ्रम दि ब्राइटर वर्ल्डको स्पेसल इडिसन पढियो र अजय बाबुले सबै सेन्टरमा स्पेसल एडिसन कम्पाइल गरेर राख्न र सत्सङ्ग पछि पढ्न सुझाव दिनुभयो ।

त्यस पछि ब्रदर अजयले ध्यानको बारेमा बोल्नु भयो र त्यसको सारंश यस प्रकार छ, उहाँले भन्नुभयो, यहा हाम्रो मिशन शारिरिक उन्नतिको वा आर्थिक भलाइ होस भन्नाको लागि यो पद्धति होइन । यो पद्धति हाम्रो आध्यात्मिक तथा आन्तरिक उन्नतिको लागि हो जो हामीसँग सदा सर्वदा स्थायी रुपमा रहन्छ ।

उहाँले अगाडि भन्नुभयो मनुष्य जीवनको मुल कारण के हो ? हामी यहाँ किन मनुष्य जीवन लिएर आएका छौ ? यसको मुल कारण के हो ? मनुष्य चोलाको रहस्य के हो ? त्यो बुझ्न एकदम जरुरी छ । उहाँ भन्नुहुन्छ “मालिकको भनाईमा हामीले आफुलाई यसरी तयार गर्नु पर्दछ कि जब हाम्रो समय यहा अन्त हुन्छ हामी त्यस समयमा त्यहा पुगौ जहाँबाट हामी यहाँ आएका थियौ अर्थात हाम्रो असली घरमा फर्कौ । यसैको लागि हामी अभ्यास गर्दछौ र जति अभ्यास गर्दैजान्छौ त्यति आफुमा परिवर्तन भएको पाउछौ । अनावश्यक चिजहरु आफै हट्दैजानेछ भनेर भन्नुभयो ।

(यसको भाग र बस्तिपुर सेन्टर स्थापना बारे आर्कोअकमा प्रस्तुत गर्नेछौ चिरन्तन, काठमाण्डौ)

पहिलो साक्षात्कार

सन् १९६४ को मार्चको अन्त्यमा म मद्रास केन्द्रका प्रमुख प्रिसेप्टर श्री वीर राघवनद्वारा मिसनमा ल्याइएँ। यस महान्सङ्गठनमा जोडिनुभन्दा अगाडि मैले यसको नाम सम्म पनि सुनेको थिइनँ। मेरा पिताजी तथा श्री वीर राघवन होमियोप्याथीप्रति समान रुचि भएका कारणले साथी बन्नुभएको थियो। श्री वीर राघवन कहिले काहीँ मेरो घरमा आउने गर्नुहुन्थ्यो, विशेष गरी मेरो छोरा विरामी भएको बखतमा, औषधोपचारको लागि सल्लाह दिनका लागि। मेरो उहाँसितको सम्बन्ध बिलकुलै सामान्य थियो, नम्रतापूर्वक अभिवादन आदान प्रदान गर्नेमा सीमित थियो।

फेब्रुवरीको एकदिन (मेरोलागि सातै भाग्यशाली दिन) श्री वीर राघवनले मेरो रुचि रहेका केही पुस्तकहरू देख्नुभयो। म योग, मनोविज्ञान, दर्शन, रहस्यवाद आदिमा रुचि राख्छु। उहाँले भन्नुभयो “जब तिमी यस प्रकारका विषयमा रुचि राख्दछौ भने किन व्यावहारिक अभ्यास प्रयोग गर्दैनौ? मैले जवाफ दिएँ, म केही वर्षदेखि केही कुराहरू गरिरहेको छु तर मार्गदर्शनको अभाव रहेको छ। मैले योग साधनाको व्यावहारिक अभ्यास छोडिसकेको छु।

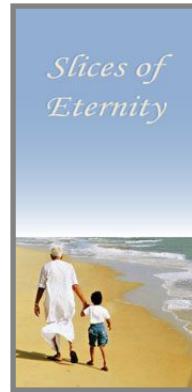
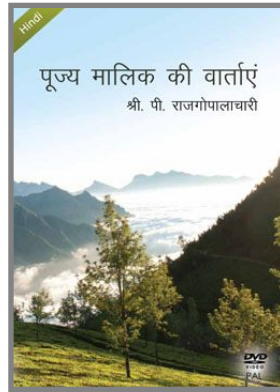
त्यसपछि श्री वीर राघवनले भन्नुभयो ‘हामी केही व्यक्तिहरूसँग बसेर ध्यान गर्दछौ, तिमीलाई रुचि छ भने हामीहरूसित बसेर हाम्रो पद्धति अनुभव गर्नसक्दछौ। मैले तत्कालै स्वीकार गरें। मेरा पिताजीले तुरुन्तै भागलिनु भयो र अर्को आइतबार नै ‘सिटिङ’ लिनुभयो, संयोगले उक्त दिन वसन्तपञ्चमी परेको थियो। मेरो प्रवेशमा भने थुप्रै हप्ता ढिलो भयो किनभने कार्यालयको काममा मलाई मद्रास बाहिर जानुपथ्यो।

त्यस समयमा श्री वीर राघवनले मालिकको विषयमा कुनै खास उल्लेख गर्नुभएन, न त योगको यस प्रणालीमा मालिकको महत्वको बारेमा केही बताउनु भयो। हामीले मात्र एउटा चित्र देख्यौं, जसमा मैले एकपटक यसैनजर घुमाएको थिएँ। त्यसको ममाथि कुनै विशेष प्रभाव परेको थिएन, सिवाय एउटा विचार कि ‘ओहो, उहाँ नै हुनुहुंदोरहेछ, जसले अभ्यासीहरूलाई मार्गदर्शन गर्नुहुन्छ। धेरै राम्रो।’ श्री वीर राघवनले भन्नुभयो कि यी शाहजहाँपुरका महाशय गत वर्ष यहाँ आउनुभएको थियो। तर त्यस बेला हामीलाई यस बारे केही थाहा भएन। उहाँले भन्नुभयो कि गएको वर्ष उहाँको आगमनको बारेमा हामीलाई भनिएको थियो, तर हल्का ढङ्गले। त्यसपछि मैले श्री वीर राघवनले अघिल्लो वर्ष उहाँका ‘आचार्य’ मद्रास आउँदै हुनुहुन्छ र आचार्य फर्किएर नजाउन्जेलसम्म केही दिन व्यस्त रहन्छु भन्नु भएको सम्झिएँ। त्यसबेला उहाँको भनाइबाट के बुझिएको थियो भने उहाँको ‘वैष्णव आचार्य’ उहाँलाई भेट्न आउनुभएको होला। दुःखको कुरा श्री वीर राघवनले त्यस बेला स्पष्टरूपमा बुझाइदिनुभएन, जसले गर्दा उहाँलाई प्रत्यक्षरूपमा साक्षात्कार गर्ने बहुमूल्य मौकाबाट बञ्चित भयौं। जे भए पनि, जुन बेला हामीले मिसनमा भाग लियौं, त्यसबेला यस क्षतिको महसुस भएको थिएन, किनभने त्यस समयसम्म हामीलाई मालिकको महत्व थाहा भइसकेको थिएन। यस क्षतिको मलाईपछि मात्र अनुभूति भयो।

(मेरो गुरुदेवको पहिलो खण्डको पहिलो साक्षात्कारबाट)

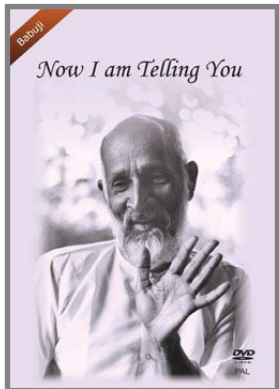
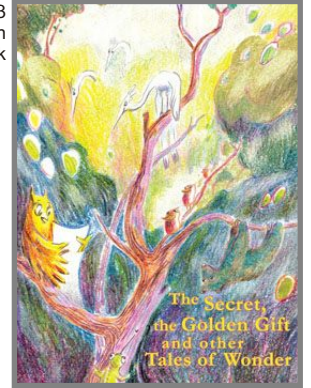
New Releases

Puja Malik ke Varthayen
Hindi DVD

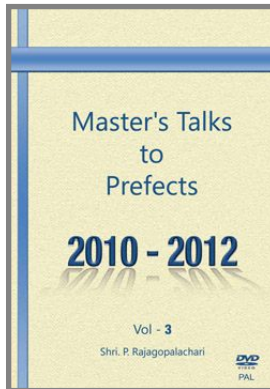

Slices of Eternity
English
Fanfold Booklet

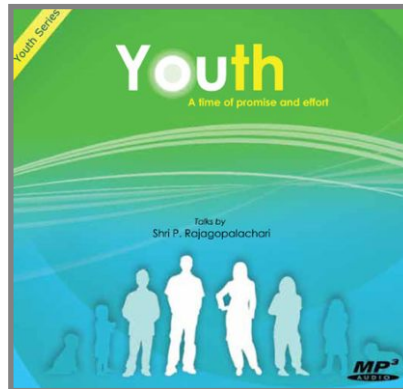
Tales of Wonder-Vol-3
English
Children's Book

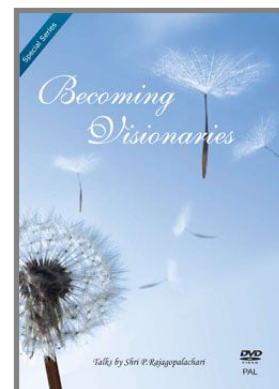
Now I am Telling You
English DVD

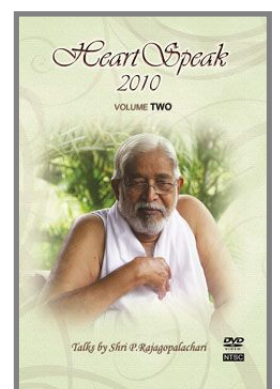
Master's Talks to Prefects Vol-3
(2010-2012)
English DVD

Youth - A time of promise and effort
English MP3

Becoming Visionaries
English DVD

HeartSpeak-2010
Vol-2
English DVD

आनन्द आश्रम, गुजरात

प्रकाशकेन्द्र

यसैले मालिकलाई हामीले हामीलाईके वन्नु परेको छ भन्ने कुराको सुचकांकको रुपमा प्रयोग उपयोग गर्नु पर्दछ र तपाईंले आफु स्वयंलाई सहजमागले तपाईंलाई के गरिरहेको छ भनेर हेर्नु पर्दछ । त्यस पछि हामी मार्गमा लगातार लागि रहन्छौं, हामी शौम्य ढंगले अगाडि बढी रहन्छौं अरु सबैकुराहरुलाई उपेक्षा गर्दौं मैले लक्ष्यमा पुग्नु परेको छ, लक्ष्य मेरो अगाडि छ । यसले मलाई त्यो देखाउदै छ जुन मैले वन्नु परेको छ । म आफु स्वयंलाईहेर्दा, म त्यो देख्छु जुन मैले आफु स्वयंबाट ताछेर पठाउनु पर्नेछ वा जोड्नु वा घटाउनु पर्नेछ । त्यो एउटा सजिलो समतल र सुविधाजनक यात्रा वन्न जान्छ जहाँ लक्ष्य छिदै नैपुगिन्छ ।

सन् २००४ जनवरी २० मा गुजरातको आनन्दमा दिनुभएको सवांद

आनन्दको आश्रम त्यस समयमा विकसित भयो जब मालिकले सन् असीको दशकमा र ९० को दशकमा वारम्बार भ्रमण गर्नु भएको थियो । र सन् १९९२-९३ मा मालिककी पत्नी सुलोचना मामीको उपचार केहि महिनाको लागि आनन्दमा चलेको थियो । मालिकले IRMA, National Dairy Development Board तथा Veterinary College मा भाषणहरु पनि दिनु भएको थियो ।

सन् १९९५ मा मालिकले ब्रदर पि. एस. भार्गवलाई उहाँको आवासिय जग्गाको एउटा भागमा SRCM को ध्यान हलको लागि एउटा shed बनाउने अनुमति दिनुभएको थियो ।

मालिकले यस्को नाम मण्डपम राख्नुभयो । सन् १९९६ मा सिस्टर अन्जना नागरले आनन्दबाट ५ कि. मी पूर्वहडगुड गाँउमा एउटा जग्गाको सानो टुक्रा आश्रम निर्माणको लागि प्रदान गर्नुभएको थियो जनवरी १९९६ मा मालिकले आश्रमको योजना स्थलको

भ्रमण गर्नुभयो र जहाँ जग्गा थियो त्यस आवास क्षेत्रको नाम श्री राम चन्द्र पुरम राख्नु भयो । सेप्टेम्बर २००० मा मालिको अनुमतिले १५० जना आट्ने क्षमता भएको नयाँ ढाचाँको उद्घाटन भयो । उक्त कार्यक्रममा आनन्द, बडोदरा वानाकोवरी र नाडियाड केन्द्रहरुका करिब १६५ जना अभ्यासीहरु सहभागी थिए ।

सन् २००० जनवरीमा मालिकले आनन्द आश्रममा भ्रमण गर्नुभयो । त्यस समय सम्म वाहिरी वरण्डा थप भएको थियो र खाली जग्गामा वगैँचा पनि विकसित गरिएको थियो, र यसै समयमा उक्त स्थलमा पानीको श्रोत पनि पहिचान भएको थियो । सत्सङ्ग पछि मालिकले आश्रम अगाडि पट्टि कदम्बको रुखको विरुवा रोप्नुभयो । अहिले त्यो रुख करिब ४० फिट अग्लो भएको छ र त्यहाँ भएका अरु रुख विरुवाहरुसँगै यस्तै आश्रमको अद्वितिय सुन्दरतालाई वृद्धि गरेको छ ।

To download or subscribe to this newsletter, please visit <http://www.sahajmarg.org/newsletter/india> For feedback, suggestions and news articles please send email to in.newsletter@srcm.org

© 2011 Shri Ram Chandra Mission ("SRCM"). All rights reserved. "Shri Ram Chandra Mission", "Sahaj Marg", "SRCM", "Constant Remembrance" and the Mission's Emblem are registered Trademarks of Shri Ram Chandra Mission. This Newsletter is intended exclusively for the members of SRCM. The views expressed in the various articles are provided by various volunteers and are not necessarily those of SRCM.